Пасуться кози на твоїх руїнах,
Батурине, мій орле сивих сліз.
Це з круч твоїх гетьманська Україна
Пішла на чорториї під укіс,
Це з крил твоїх скривавлена пір'їна
Летить і досі міражам навкіс.
Батуринці не стали на коліна —
І їх змісили в огняний заміс.
Буяють картоплі довгасті, як поліна,
По тінях Чечеля над ними стогне віз.
Бедрате плем'я вавилонських кіз
Тобі, Вітчизно, припнуто до віна.
Кричать в мені твої затяті душі.
Тут Розумовський клином був проріс,
Тут бур'яни, мов ліс, гудуть на виднокружжі
Й немає кіс на цей захланний ліс.
В косах дівочих палахкочуть ружі.
Жалобниці — о Чорне море кіс!
Дві чорні грушки з Мотриної груші
Тобі на чорну пам'ять я привіз...